

Васильки (скорочено)

Володимир Сосюра

Васильки у полі, васильки у полі,
і у тебе, мила, васильки з-під вій,
і гаї синіють ген на видноколі,
і синіє щастя у душі моїй.
Одсіяють роки, мов хмарки над нами,
і ось так же в полі будуть двоє йти,
але нас не буде. Може, ми квітками,
може, васильками станем — я і ти.
Так же буде поле, як тепер, синіти,
і хмарки летіти в невідомий час,
і другий, далекий, сповнений привіту,
з рідними очима порівняє нас.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Філософська поезія В. Сосюри "Васильки" говорить про швидкоплинність життя, про те, що треба цінувати кожен його мить, бачити прекрасне навкруги. Хіба це не щастя — йти поруч із коханою людиною, милуватися її голубими очима, радіти хлібному полю й порівнювати рідні очі з голубими квітами-васильками! Свою доброту, любов поет хоче передати нащадкам, щоб і ті, "далекі", були "сповнені привіту" й пошани до своїх предків.